

"Iffa tagga üllemaks läbbab," ütles emmand párrast, "ei olle ennam digust!" Ommeti meelt ei motnud kumbki parrandada.

Übaste, Jummal teeb palju head meile, kui ta meid meie ennese patto läbbit hirmutab — kas õa woib meid tundlikkumat visil langemisse eest hoida? Óa kes siis ikka kohhe, kui hirm faddus, ommeti jálle patto-rõmo heale járel tönnib, se lükkab Jummalat, ja ei mitte Jummalat edda ennesest árra. Gest Jummala arimo käed seiswad, ka keige surema eksiawasto lahti, kui ta omma meest katsub õien-dada; agga sedda ennam nisugguse südda üllekohtusse pole meab, sedda willetsam temma tuggu saab ollema.

Muud se jut, emmanda sobrofest se nore meesterahwaga, fossiti ikka waljussamine ne issanda ette; sest se surno-kambri tugu panni kohhe keik sedda arwama. Aga

ga kas issandale sedda waggadusse polest rágiti, woi rahho rikmissee párrast, sedda ei tea ükski teine, kui need rákiad isse ja Jummal. Gest selle emmanda hea pölli teggi mitto temma-sugust faddedaks, ja faddedus nusutab keik wálsa, mis teise rómo woib fautada. Sepárrast telyfo in-nimenne digust, ja árgo ihhaldago muud, kui sedda, mis digus annab — siis nusu-tago kes tahes.

Omneti se welsker weel selgemat mär-fi püdis sada, sest ta olli õiglane mees, et ta kül ommaast warrandusse mitto pu-to ja kahyandamist leidis, ja isse üts-ford peale juhtus, kui se noor mees em-manda jures woeraks olli. Siles sepár-rast, et ta jálle male piddi sõitma, aga ga tulli allaja taggasí, ja läks vaima rohbo kappi sisse, kuhho ta nisuggused augud uristanud, et ta keik woib náhha. Ka olli suh seddawisi, et sedda seestpiddi lah-ti sai.